

Colindătorul

Dragos Niculescu

Sînt cel ce vă urează-o zi mai bună,
În viața asta searbădă și grea,
Și care își dorește să vă spună
Că încă mai e loc și de-altceva.

Nu mă cunoașteți, nu mă știți pe nume,
Domiciliesc acolo pe-unde trec,
Dar, totuși, am și eu un rost pe lume,
Să vă colind puțin și-apoi să plec.

Sînt lipsuri, mai apar chiar și dezastre,
În lumea tristă, plină de nevoi,
Eu însă cred în apa mării-albastre
Și mă-nfășor într-o perdea de ploi.

Nu pregătiți bucate pentru mine,
Nu-mi puneți proaspăt așternut pe pat,
Căci doar din ușă vă urez de bine,
Și-apoi spre altă casă am plecat.

Cînd vă veți lumina a sărbătoare,
Cînd lucrurile se vor așeza,
Vom avea timp să-ntindem masă mare,
Să bem și să mîncăm și noi ceva.

Pot lua și-un tren să vin spre dumneavoastră,
Stați liniștiți, căci eu ajung mereu,
Pe drum chiar voi deschide și-o fereastră,
Să vi-l trimit prin gînd pe Dumnezeu.

Posibil să mă întîlniți pe stradă –
Prin noapte, cu un sfeșnic, lunec blînd,
Iar sub potopuri ca și prin zăpadă,
Sub pelerina mea, ajung curînd.

Atît vă rog, cînd spaima vă cuprinde,
În față cînd nu mai vedeți vreun mal,
Să v-amintiți c-o mîină vă întinde
Un om chiar și pe patul de spital.

V-aș colinda mai mult, dar nu am vreme,
În suflet simt – mă cheamă cineva,
Și mă grăbesc să-ndrept niște probleme,

Să las un zîmbet cald în urma mea.

Deci, noapte bună, bună dimineața,
Se-nvîrte roata lumii-n infinit...
V-a sorcovit cel ce vă schimbă viața,
Vă las cu bine pînă la sfîrșit.

(Din volumul "Înger fără statuie")